

LA BANDERA CATALANA.

SETMANARI CATALÀ IL·LUSTRAT.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ.

En Barcelona portat á domicili. . . 4 rs. trimestre
 Fora de Barcelona enviat. 6 » »
 Número sol. 2 cuartos.
 Número atrassat. 4 »

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ.

Carrer de Montjuich del Bisbe, núm. 3, baixos.
 La correspondencia al igual que 'ls periòdics de
 cambi s' dirigiran al passatge de Colón, número 3,
 primer pis.

Antigua fatxada del palau de la Diputació en Barcelona.

SUMARI.

La Bandera catalana; per *La Redacció*.—Detall de la antiga fatxada del palau de la Diputació en Barcelona; per *Joseph Fiter i Inglès*.—Llibertinatje y virtut (poesia); per *Enrich Franco*.—Una ambició castigada; per *Antoni Careta y Vidal*.—En l'album de la senyoreta Donya E. P. G. de Q. (poesia); per *Angel Guimerà*.—Efemérides de la historia de Catalunya; per *Joseph Fiter i Inglès*.—Lo remor de la fonteta (poesia); per *Rafel Tintoré*.—Curiositats y noves.—Gra y Pallà.—Xarada.

LA BANDERA CATALANA.

Al vindre LA BANDERA CATALANA en lo estadi de la premsa, no la guia cap mes mira ni te altre desitj, que 'l de procurar, per quants medis l'hi siga possible, dá mes pompa y més ufana á la llengua que ab tant de amor y profit creáren Jaume Roig, Ausias March, Vicens García y tants altres á qui lo mon al fullejals atmira, y al esmentals respecta.

Malhauradament habentse deixat de publicar *La Rondalla*, setmanari que ab lo curt temps que contava de vida se havia ja captat la simpatia de tots los catalans, habém cregut molt convenient dá fi á la obra començada, com es la de instruir al poble deleytantlo; y per eix motiu, avuy, igual que ahí, nos presentém al públich sens orgull, sens pretensions; animats tant sols per la idea de que sino arriban fins allá hont desitjem nostras forças, quan menys nos quedarà la convicció de que haurém fet per part nostra tot lo que bonament haurém sapigut.

La nostra bandera no ve á onejar en camp polítich, res de aixó: ve sols al camp literari, escudada ab la divisa de ¡*Patria, Fides, Amor!* Aqueix es lo seu lema: lema que dona á comprendre la marxa que podrá seguir nostre setmanari. Cantar las proesas de nostres antepasats; inspirarnos en la fé que de nostres cors brolla, y contar rondallas á la vora de la llar com en temps remot se feya, es lo que 'ns proposém tots los que habém resolt fer florir á l'

arbre de nostra literatura. Volém apartar al poble del camí en que, per desgracia, se 'l guia, procurant, al mateix temps que distréurel, instruhirlo per quans medis cregám posible; y volém, en fi, que estimantse ell, estimi á sa patria.

Aqueix es lo nostre propósit y al dir que tindrem á gran mercé tota ajuda que bonament nos vinga, pero lliure de pseudonims y noms estranys com alguns acostuman á ferho, creu habé complert son compromís ab lo públich

LA REDACCIÓ.

LA BANDERA CATALANA espera que será acollida ab carinyo, basta per lo lloch tan humil que desitja ocupar, y per l' amor que té ganas de demostrar á las cosas de sa terra.

A tots los periódichs en general, y á cada un particular, 'ls hi envia un afectuós saludo.

DETALL

DE LA ANTIGUA FATXADA
DEL PALAU DE LA DIPUTACIÓ
EN BARCELONA.

Una de las joyas mes prehuadas del art catalá, es, á no dubtarho, lo palau de la Diputació, en Barcelona. Lo primitiu edifici, fôu construít en lo segle XIV, y part d' ell es, la bonica fatxada que dona al carrér del Bisbe, un detall de la que ve á ser lo grabat de la página 1. En ella sobressurt lo art gótic ab tota sa puresa. Columnetas magníficament distribuhidas; fullas que aparha de móurer lo vent; agullas, que sols en aquells temps sabian esculpir; ben acabadas canals; tot, en una paraula, contribueix á fer d' aquella part del edifici, una de las mes perfectes páginas del art d' aquells temps.

En lo centre del medalló, ab tan d' acert col·locat, campeja una estatua de Sant Jordi lo patró de nostres Diputats, representat en lo moment de donar mort á un ter-

rible drach. Aytal representació es simbòlica com poden compèndre nostres llegidors, y com tant s'acostumava á fer en la estat mitjana. La significació d'aquest simbolisme, es que lo esforsat campeó de la Iglesia catòlica, la salva de las garras del monstre que abat.

Nombrosas son las tradicions sempre bonicas qu' en Catalunya tenen per llur héroe principal á San Jordi. No menys nombrosos son los grans fets que á la invocació de llur nom, han tingut lloch en nostra terra.

¡Per San Jordi! ¡Desperta ferro! era 'l crit de guerra dels valents almogavers, y quantas voltas aquest crit fendia los ayres, altras tantas 's veyá lo estandart de la creu roja, cubrint monts de runas y cadavres, voltat per los entusiastas soldats de Catalunya que acababan de castigar lo ardimment del enemich.

Contra aquella senyera gloriosa, contra aquells crits de guerra, res hi podían los esforsos dels estranys. Aquell pur estandart feya recular als soldats mes esforsats de Mahoma, aquell pur estandart seguit sols per uns quants valents, sostenia la guerra ab un dels imperis mes temuts de que la historia 'ns parla, y sembrava la consternació y 'l terror en los avans invencibles soldats de 'n Andrónich; aquell pur estandart, recordaba en Valencia los compromisos qu' un Rey havia contret ab sos vassalls. Lo nóm y la creu de San Jordi 'ns recorda la dignitat y 'l valor de Catalunya: la creu, lo escut de San Jordi, es avuy encara la eusenya gloriosa de la Diputació Provincial de Barcelona.

JOSEPH FITER É INGLÉS.

LLIBERTINATJE Y VIRTUT.

DEDICADA Á MON AMICH FRANCESCH PEREZ CABRERO.

- ¿Hont ne vá tant garrida
la jovensana?
- A l' hermita depressa
y á cercar aigua.
- Si volguessis vindria
jo á acompanyarte,
mes, com lo sol abrusa,
seure tinch ganas.
- Déu vos pach tal finesa,

- ja que no basta
á mercé aytal pagarvos
la jovensana.
- Escabrosas dresseras
son las que passas;
si pe 'l bosch dém la volta,
tant un no 's cança.
- Yo tinch sols una via,
la de mos pares;
de petita la feya
ja en sa companya.
- Sempre 'm deyan:—no escoltis
los concells de altres;
tant sols fesne la via
que 't trassém are.
- ¿Reposar vols á l' ombra,
nina galana?
- Ma mareta m' espera,
no puch torbar-me.
- Molt bonica es la nina,
pero molt falsa!
- Molt més val la falsia
que malas manyas.
- Vers aquí atánçat, nina,
donchs vuy besarte...
- No ho vuy pas, que los besos
marceixen galtas.
- Si t' encalzo, á la força
tindrás que dar-me 'ls.
- En la Verje confio;
sols ella 'm guarda.
- No te 'n vajas, nineta,
y óu dos paraulas:
- Si m' aymássen de veras
ja tinch mós pares.
- Vestideta anirias
tota de plata!
- Mes me plau la estamenya
que las alhajas.
- Déu te 'n guart que jo vulga
l' amor que 'm manca.
- Bona sort que no escolto
vostras paraulas.
- Potsé pensa la nina
que haurá un monarca!
- Prou farà si pot héure
la jovenalla.
- Adeusiau la marquesa
que cerca l' aigua.
- Adeusiau lo mal noble...
Fins la tornada.

Y abdós, després de l' ennig,
'naren proseguint sa via:
Lo cavallé envers lo poble
y la nina envers l' hermita.

ENRICH FRANCO.

18 Abril 1873.

UNA AMBICIÓ CASTIGADA.

I.

En los primers anys de ma vida, quan encara no havia tastat la amargor de l'horfanesa, cada setmana solia vindre a casa per' arreplegar una xica almoyna y fumar un cigarret un pobre vell que 's deya Joan Serra. Vegeu si era vell, que 's recordava del temps de la revolució francesa y havia anat ab las tropas españolas á la campanya de Russia ajudant á Napoleon. ¡Qui li havia de dir que no gayre després l'emperador aliat havia de ser un traydor y mortal enemich de nostra terra! Sia com sia, ell també va combatre á son temps per' nostra independència, y, finida la guerra, tingué de guanyar lo pa teixin d' un cap de dia al altre, fins que, no podent mes de vellesa, li fou precís captarlo. Aquest home, donchs, com dich, venia á casa, y dava bo sentirlo quan al hivern embolicat en sa capa vella, darrera 'ls vidres de la botiga, seyent prop del banch hont trevallava 'l pare, contava á n' ell y als fadrins lo fret de las neus de Rusia, la crema de Moscou, y las fatigas que passá essent presoner dels francesos. Y ho feya de tant gust, que mes d' un cop jo havia vist que 'l cigarro ballava en sos trémols llavis sens una guspira de foch. Era aquest home una crónica viventa de las gestas del seu temps y no menys de costums y de sucessos de familias pobras y ricas, que de tota mena 'n conexia; ell, per exemple, havia tractat á la familia Moya y havia tingut ocasió de coneixe al nostre gran pintor Montanya, precisament quan son pinzell grandíós adornava las parets foranas del palau que avuy encara 's coneix ab lo nom del qui 'l feu aixecar.

Recordo un fet explicat d' ell, que 'l sabia per tradició de sos pares, y 'm feu estremir. Es un cas senzill, però dolorós, y una prova de quan car costava fer un tort als poderosos d' aquell temps. Héusel aquí:

II.

En una casa de nobles de Barcelona servia un jovenet de bella cara y airosa pre-

sencia, que no podent avenirse ab la clase humil en que havia nascut s'estimava mes arrosegarse entre l'opulència que viure en la llibertat d' un ofici ó industria qualsevol. Era, com tots los sers d' esta mena, humil y falaguer ab los grans tant com soberch y despótic ab los de son bras. Havia nat plebeu y volia esser cavaller á tota costa. A n' aquest fi, posá 'ls ulls, sino la voluntat, en la filla dels senyors, nina de caràcter sensible y apocat, propi dels pochs anys y de la educació que havia rebut. Ab tots los de la casa era humil y falaguer lo criat; pero en tractantse de la senyoreta, se 'l ve ya mes diligent y amorós que may y 's notava en son rostre una satisfacció major. Desitjava ab gran dalé ser manat d' ella, ab tant, que fins de vegadas pretenia endevinar sa voluntat. Ella, sens amigas ni germans, vivint ab una familia en la que apenas se coneixian las expansions del cor, comensá agraphint la sollicitut del jove, que des llavors perseverá ab mes força en son propósit.

Jo no se quin poder pot tindre un home quan llegeix pera una dona; mes lo cert es que 's contan molts fets de patges que llegint, robaren lo cor d' una dama. Aixís succehí á la noble hereva de nostra historia: un dia llegintli ell, ab una expressió fogosa mantillevada á son mal desig, las dolsas esparsas de un gran poeta, aprofitá un moment de trasport de la jovencela, y li digué á cau d' orella certas paraulas que la feren estremir.

A la nit, quan tothom dormia, diu que 'l criat y la filla de sos senyors se parlavan, y, quan á la matinada se despedian ab un bes, ell deya:

—Seré rich y noble, trepitjaré als qui m' humillan.

Passá algun temps, y un dia la malhaurada filla tingué un infant.

Y l' ambiciós servent, sens mirar las feridas que havia obert en los cors d' aquella familia deya desapiadament:

—Só rich y noble.

Mes al cap d' una estona, aparegué 'l senyor groch d' ira y de vergonya; s' encará ab lo criat y, signantli la porta, digué:

—Si estimas en res la teva vida, calla.

Mes lo traydor, agenollantse á sos peus, replicá:

—Senyor, jo só 'l culpable, si voleu, mateume, mes estich prompte á reparar lo mal qu' he fet.

—Vésten! cridá 'l senyor en lo mes fort de sa ira, vésten miserable! Y si arriba ningú á saber ma deshonra, ho pagarás ab la vida.

Ab lo cap baix eixi de la casa, y un pich fora no 's va desanimar perçó, ans procurá fer públich lo succehit; pensant que aixís alcansaria quela familia l' admetés com un remey á pitjor mal; mes va equivocar-se, perque son senyor, pera cobrir la reputació, ja que no l' honra de la familia, lo denunciá com á home trastornat d' enteniment, y aixís los somnis ambiciosos del servidor finiren en oradura, pus en la casa dels boigs lo ficaren, y, quant mes ell deya qu' estava sá d' enteniment per mes foll lo tenian, fins que sa desesperació acabá per ferli tornar. Allí morí cridant:

—He fet lo mal; vull pagarlo!

Aquí 'l vell Serra estossegant encenia 'l cigarro, y, fent consideracions molt atinadas sobre l' ambició, comparava aquell temps ab lo nostre. Qui sabés esplicarse com ell!

ANTONI CARETA Y VIDAL.

EN L' ALBUM DE LA SENYORETA

D.' E. P. G. de Q.

Si 'l cel es blau, si l' ànima procura
fer estada en sa plana misteriosa,
es que pren de tos ulls dolça blavura,
es qu' en ell t' enmirallas, nina hermosa.

Si no 'm creus, quan l' aubada falaguera
tenyeixi 'l cel, esguarda com retrata
en núvols d' or ta rossa cabellera
y tos llavis en núvols d' escarlata.

Y après quan torni 'l sol, en sa presència
mira com viu del flam de tas miradas:
ellen un sol retrata sa impotencia,
puig tu tens en dos sols dos flamaradas.

ANGEL GUIMERÀ.

EFEMÉRIDES

DE LA HISTORIA DE CATALUÑA.

JANER.

1-1451. La universitat dels homes de Banyolas faculta als jurats de la vila, lo convenir ab lo abat del monastir unas ordinacions pera nomenar en lo sucesiu un *consell general* compost de trenta personas, que, ab unió dels jurats y consellers, representessin á tota la vila.

2-1438. La Reina Na Maria, gobernadora de Catalunya, en ausencia de son espós N' Anfóns IV (V d' Aragó), declara la manera com devia esser solemnissada la elecció de Rector Universitari de Lleyda.

3-1627. Mort lo bisbe d' Urgell En Lluís Dias Aux de Armendaris, 'l qui feu molt de be en la jurisdicció episcopal de son govern.

4-1399. Mort á Gerona. Fr. Nicolau Aymerich, escriptor catalá que va deixar recomenables obras de historia y teología.

5-1355. En Pere (del punyale) entra á Callér, y 's fan las paus entre lo Rey d' Aragó, y 'l jutge d' Arborea.

6-1416. En Ferrant 1.er (d' Antequera) fa publicar solemnement á Perpinyá sa negació á la ordres del Papa Benet (de Luna), que tant havia trevallat pera que triufés en Casp, la candidatura de Castella, per 'l trono d' Aragó.

7-1248. En Ramon de Moncada Lloch-timent de Catalunya, mana que 'l monastir de Poblet, fos possat en possessió dels bens dels vehins de la Espluga de Franco-lí, fins á tant que fessin efectiva la suma de doscents ducats d' or, com á satisfacció á dit monastir donada per los mentats vehins, que á ma armada tant de mal havian fet á las terras y personas de Poblet.

8-1461. Los pahers y prohoms de Lleyda elejeixen á En Joan Agulló, pera representarlos en la Parlament Catalá, obert á causa dels conflictes suscitats per la conducta de 'N Joan II d' Aragó.

9-1386. Los consellers de Barcelona, junt ab alguns comercians y los Consuls de Mar, arreglan ab lo consul dels catalans

à Damàsc novament nombrat, lo reglament d'aquell consulat.

10-1412. Indignat lo Consell de Cent de Barcelona, al veurer que gent estranya à la terra s'havia apoderat del castell de Rosanes, decideix venjar l'ultratje fet à Catalunya, armant gent pera recobrar la fortalesa, y decidint que, una volta cobrada, fos enderrocada, no quedan d'ella pedra sobre pedra.

11-1725. Naix en Barcelona lo saví catedràtic de filosofia P. Joseph Casanova.

12-1473. Lo infant N' Enrich compte d'Ampurias, pasa à Castella, sens consentiment del Rey d'Aragó, pera casarse ab la Beltraneja.

13-888. Lo bisbe de Godmar d'Ausona, dedica à S. Andreu la capella del castell dit comunment de Tona.

14-1723. L'Audiencia y l'Capita General de Catalunya, fan novas ordenansas pera lo bonrègiment de la *Taula de Cambi* de Barcelona, y en ellas califiquen à aquest establiment de *bona fé, crédit, seguretat, y utilitat*.

15-1419. S'obran en Tortosa, las corts que s'havian comensat en lo monastir de San Cugat del Vallès, y que per rahó de la peste tingueren qu'esser sospesas.

16-1387. En Joan (aymador de la gentilesa), exigeix, en ducat la vila de Montblanch, y 'n fá donació à son germà En Martí.

17-1485. Lo virrey de Catalunya l'infant N' Enrich s'presenta al Consell de Cent de Barcelona, pregant fes sortir los tercis y la bandera d'aquesta ciutat contra 'ls amotinats *pagesoss de remensa*, mes lo consell permanesqué neutral en aquella lluyta, fins que 'ls sublevats cometeren atropellos que jamay pogueren apoyar los honrats magistrats municipals de Barcelona.

18-1174. Te lloch en Saragossa la boda entre lo compte de Barcelona N' Anfon (lo cast), y Na Sancha de Castella.

19-1136. En Bernat de Cabrera restitueix al Capítol de la Seu de Barcelona dos iglesias ab llurs rentas, segons expresa voluntat de llur avi y monument de San Olaguer.

20-1279. Lo Rey de Mallorca 's reconeix feudatari del d'Aragó.

21-259. Son entregats à las flamas en Tarragona, los Sants Fructuós, Eulogi y Auguri.

22-1389. A petició de lo abat de San Cugat del Vallès y de 'N Simon de Marimon sucesor del Plegamans, es revocat y anulat un privilegi concedit per En Joan I als habitants de Serdanyola y San Aciscle pera que fossin considerats com à *carrer* de Barcelona.

23-1519. Lo Emperador en Carles V, regula el Capítol de la Seu de Barcelona, un estandart y sobrevesta reyal, manant penjar aytals objectes en una de las columnas del temple; avuy uns recorts de tan preu, han desaparegut.

24-1540. Pren possessió del bisbat de Lleyda, En Ferran de Loazís.

25-1739. Entra en lo noviciat de la Companyia de Jesús, En Joseph Borrás de Tivissa, célebre catedràtic de Filosofia y Teologia.

26-1641. Famosa batalla de Montjuich en Barcelona, perduda pels castellans al mant del Marqués de los Velez. Los partidaris del Compte duch de Olivares, foren completament derrotats per los nobles descendents d'aquells que passejaren triomfantas sas senyeras en llunyanas terras.

27-1401. Lo Rey d'Aragó En Martí (l'humà), confirma la erecció feta per lo Rey En Jaume I, de real capella à la iglesia de la Mercé de Barcelona.

28-1519. Entra à Lleyda de pás per Barcelona, lo Emperador En Carles V.

29-1373. Conveni entre 'N Pere (del Punyalet) y 'ls Consellers de Barcelona, sobre las penas pecuniarias que devian pagar alguns mercaders barcelonins à causa d'haver portat als ports de Alexandria y altres del Egipte, mercaderias prohibidas per causa de la guerra ab que estaban ab lo Sultan de Babilonia (Emir del Cayro).

30-1412. La milicia barcelonina manada per En Galcerán de Gualbes, entra en la plassa de Castellví de Rossanes.

31-1327. En Jaume (lo just), declara en una sentencia arbitral que 'ls habitants de la vila y sotsvegueria de Besalú, estavan obligats à pagar la *Uenda*, en los pobles del abadiat de Banyolas.

JOSEPH FITER É INGLÉS.

LO REMOR DE LA FONTETA.

«Digam fonteta galana,
 La del aigua cristallina,
 La que corrent per la plana,
 Los brins del herba pentinas,
 La que quan á morts repican
 Las campanas de la vila,
 Mujin trista n' aconortas
 Lo cor que pena y suspira;
 ¿Podrás donar á lo meu
 Lo consol que necessita?
 ¿Podrás fer que resti alegre
 Com ans qu' envers tu venia
 Cantant follías d' amor
 A ton aigua cristallina?...
 Escóltam, dons, joh, fonteta!
 Clar mirall de tendras ninas,
 Y sabrás per qui tan ploro,
 Y perque peno y suspiro.
 —Mirant un jorn las perletas
 Qu' al fons teu lo sol tapissa,
 Quan los herbeys de la plana
 Crusas com lluenta cinta,
 Vejí passar la nineta
 Per qui avuy mon cor suspira,
 Mes hermosa que la flor
 Qu' obra son calzer al dia.
 Sa cara n' era grogueta,
 Sos ulls de blavetas ninas,
 Reflectiren en mon cor
 Sa inatje pura y divina.
 Duya á la má un cantiret
 Plé de t' aigua cristallina,
 Y al passar pel costat meu,
 —«Vols donarm' aigua?»—vaix dirli;
 Y allargamme el cantiret
 M' digué la bella nina:
 —Cóm vols qu' ingrata jo negui
 Lo que Deu de grat envia.—
 Beguí l' aigua, s' allunyá...
 Jo ab la vista la seguia,
 Y escoltant son grat remor,
 Sentí que 'm deyas tranquila:
 —Descubreix sens tregua 'l cau
 Ahont s' alberga la nina,
 Qu' en ton cor l' aigua beguda
 Inflamará la ferida,
 Pus lo qui 'n veu estimantne
 De segur que prest delira.—
 Prompte seguí ton consell,
 Y correns vareix seguir-la
 Ja pels boscos, pels pinars,
 Casi perdentla de vista,
 Fins que per fi s' ocultá
 En llunyadana masía,
 Y al tancarne la porteta
 Notán que jo la seguia,
 Adeu.... me digué ab veu dolça
 Y desaparequé la nina.

Vint dias que cada tarde

M' envaix prop de la masía;
 Ni veix ningú á la finestra
 Ni sento 'l cant de cap nina,
 Mes qu' una masía sembla
 Una solitaria hermita;
 Y ma tristesa s' aumenta,
 Y en mon cor lo dolor nia.
 Digam, dons, bona fonteta,
 La del aigua cristallina,
 Digam ab ton grat remor,
 Ahont puch cercar á la nina.»
 Res respengué la fonteta,
 Y corrent mujia, trista,
 Com si no gosés donarme
 Una dagnada noticia.
 De sopte lo sol s' apaga,
 Lo vent per los arbres xiscla,
 Lo terratremol reseasona,
 L' aigua ja no es cristallina,
 Roja es l' aigua, y son remor,
 Com precausor de desdicha;
 Lo tró sumon las montanyas,
 Lo llamp l' espay il·lumina,
 Ni 's veu l' aigua de la font,
 Ni se sent altre armonia
 Que la cridaria infernal
 Que tot lo mon sumovia,
 Y per entre la veu ronca
 Del tro que bramán seguia,
 Sentí qu' á morts repicaban,
 Las campanas de la vila,
 Y rompent la font l' obstacle,
 Que sa llengua comprimia,
 Me digué que las campanas
 Tocaban per 'quella nina
 Qu' un jorn inflamá mon cor
 Ab son aigua cristallina;
 Y entre plors vaix dir: «Deu vulla
 Que molt prest per mi repiquen.»

RAFÉL TINTORÉ.

Febrer, 1873.

NOVAS Y CURIOSITATS.

Los Alarbs tingueren en son poder á Barcelona, per espay de 90 anys.

Lo magnífich altar major de la Seu de Barcelona fou costejat per lo bisbe en Joan Dimas Loris, qual escut 's veu en los dos costats d' aquesta joia del art.

En 1552, lo catalá En Miquel Servet, va regoneixer la circulació pulmonar de la sang.

En Jaume Ibargrabe, fuster del Lancus

hire (Inglaterra), va inventar la primera màquina pera filar lo cotó, l' any 1767.

La redacció de la BANDERA CATALANA farà un juhi crítich de totes las obras escrites indistintament en català ó en castellà, que 'ls autors ó editors tinguan á be enviarli.

Tenim lo sentiment d' anunciar á nostres llegidors, que 'l llorejat y conegut poeta català en Eusebi Anglora, ha passat á millor vida. Al noticiarho en las páginas de nostre periódich, no podém menys que dessitjar á la familia y als nombrosos amichs del difunt lletrat, un prompte consol en sa justa pena.

GRA Y PALLA.

Preguntant á un subjecte quina cosa en lo sigle era mes fácil, respongué:—Aconsellar y rependre á los altres, sense aprofitarse de conçells ni de repreensions.

Un cegó molt graciós acostumaba á anar de nit per Madrit ab una llanterna, y preguntantli alguns de qué l' hi servia aquella estravagancia, contestà:—No porto, senyors, aqueixa llum per veure á qui vé, sino porque vejín á ne 'l que va, per evitar de aqueixa manera las empentas.

Treguérentli per broma á cert cavallé en casa de unas senyoras molt discretas, en temps de Carnaval, una xicra de chocolate tant petita, que sols tenia la forma de un ou de colomí, lo que vist per aqueix digué el patje:—Molt bona es la mostra; portim més de lo mateix.

Deya un discret que á los metjes ningú 'ls pot alabar ni vituperar; no 's poden vituperar avans de posarse en sas mans, porque no 's té experiéncia de com obran, y no es poden alabar després de entregar-se á ellas, porque ja no 's té vida.

Habent fabricat una casa de gran luxo cert home á qui 's creya descendent de ju-

heus, y habent posat en la portalada una creu de jaspi, l' hi ficaren eixa sátira:

Es propi de cassadors,
després de la cassa morta
posar la pell á la porta.

Aquell arxin de virtuts y assombro de discreció, Santa Teresa de Jesús, deya:—Una cosa bona té 'l mon, que es no deixar que sigan imperfects los sants.

Aconsellaba un bon pare al seu fill que anés á estudi; resistias aqueix, y preguntantli la causa de aquella novetat quan sempre hi anaba voluntariament, contestà:—Senyor, qué hi volen fer: ahir assotaren al que estava á mon costat, y no es just que veyent lo perill tant aprop, deixi de allunyarme.

Un satirich deya que en las Indias sols dos cosas hi habia conformes á las de Espanya, que eran l' aigua beneyta y lo vinagre.

Gloriantse un home de beure molt sense emborracharse, l' hi digueren:—No 't paguis de una calitat que fins la tenen los burros.

XARADA.

Ma primera es una lletra
ó del home un fiel company;
ma segona y ma tercera
son dos notas musicals;
la primera y quarta juntas
solen dir los italians;
y la tercera ab la quarta
casi cada tarde faig
á certa noya rosseta
que á mi m' agrada bastant.
Lo tot es 'l nom de un jove
que 'us dich que ja 'm té empipat.

JOAN ESTRUCH.

(La solució en lo próxim número.)